

rancepræmien for saadanne Skibe var nedsat med 5 pCt., og ogsaa et interessant Bevis paa Amerikanernes praktiske Sands paa dette Omraade. Det mest radikale Forslag, der er fremkommet til Indskrænkning eller endogfsaa Udryddelse af Brændevinsdrinking og af Nydelsen af Spirituosa overhovedet, er imidlertid det Forslag, som fremkom og blev vedtaget i Staten Maine i Nordamerika. I en Lov i Maine af 1851 om Spirituosa forbydes alt Detailsalg af berusende Drikke undtagen til Medicin og til industriel Brug og under statslønne Embedsmænds Opsyn. Dette Eksempel er efterfulgt af 8 andre amerikanske Stater. Man har vel betvivlet Nytten af disse Foranstaltninger; men jeg skal til Oplysning herom dog tillade mig med den høitærede Formands Samtykke at oplæse et Par Ord, som ere udtalte af Guvernøren i Staten Maine den 24de April 1878. Han siger: „Begge vore politiske Partier erkjende efter en 25aarig Erfaring, at Loven, der forbyder Handel med og Udsjænkning af alkoholbige Drikke, er velgjørende. Loven haandhæves med samme Lethed som enhver anden Straffelov. Jeg tror ikke, at Befolkningen i Maine kunde ønske af nogen som helst Grund at vende tilbage til det gamle Frihandels- og Værhuksystem.“ I den republikanske Konvention for Staten Maine vedtoges 23de Juni i dette Aar enstemmig følgende Resolution: „Det hævdes, at Erfaringen har godgjort Visdommen i en forbydende Lovgivning som en Hjælp for Maadeholdsreformen og som et Mittel til Fremme af Statens materielle Velvære, Lykke og Udvikling, og at vi med Tillid og Stolthed henvise til vor aldrig vakkende Understøttelse af denne Lovgivning som et af Hovedprinciperne for det republikanske Parti i Maine“. Større eller mindre Tilnærmelser til dette Lovforslag ere ogsaa fremkomne paa denne Side af Atlanterhavet, og jeg skal her blot nævne et stort Samfund i England, der kalder sig: „De forenede Kongerigers Samfund for den fuldstændige og snarlige Undertrykkelse af Handelen med berusende Drikke“. Dette Selskab, der tæller 4,700,000 Medlemmer, og hvis Ordfører er Wilfred Lawson, har siden 1864 hvert Aar indbragt Lovforslag, sigtende til Drikkelighedens Indskrænkning eller Undertrykkelse og stadig med stigende Held, indtil endelig den 19de Juni d. A. følgende Resolution vedtoges med 229 Stemmer mod 203: „Da Diæmet med Bevillingen til Salg af berusende Drikke er at tilfredsstille en formodet almindelig Fornødenhed uden Skade for Almenvellet, er Øjset af den Mening, at Ret til at indskrænke Udsjænkningen og Formyningen af Bevillinger bør lægges i Hænderne paa dem, der ere dybest interesserede, navnlig Borgerne selv, der have Ret til at beskyttes mod de skadelige Følger af det nuværende System ved et vist Maal af lokal Erlobestemmelse“. Jeg tilføjer, at saavel i Amerika som i England have de forskjellige religiøse

og politiske Partier sluttet sig sammen i Kampen mod Drikkeligheden, og at den afsaaede og den nye engelske Førsteminister begge støtte denne Sag med samme Varme. Hvor saadanne præventive Foranstaltninger mod Drikkelighed ikke tilstrækkelig ere komne frem, er det naturligt, at man griber til repressive Foranstaltninger, og i saa Henseende kan ogsaa henvises til Amerika og England, men først og fremmest til Frankrig. I Frankrig vedtoges den 23de Januar 1873 en Lov, der straffer Drukkenskab med Bøder og Fængsel og i Sjæftagelstilsælde endogfsaa med Tab af Valgret, af Retten til at indtræde i et Navn og af Retten til at bære Baaden til Fædrelandets Forsvar. I enkelte Lande ere ganske vist disse undertrykkende Foranstaltninger ikke tilbørlig overholdte, Engländerne indrømme selv dette, men i Frankrig synes Loven at overholdes med stor Strengthed. Man kan se det paa Antallet af de Personer, der straffes efter Loven, men de Tal tør jeg ikke indlade mig paa for ikke at forlange Forespørgselen.

Et Spørgsmaal, som jævnlig er fremkommet ved Behandlingen af denne Sag, er Spørgsmaalet, om Pauperismen nærmest maa betragtes som Aarsag til eller som Virkning af Drikkeligheden. Efter de Erfaringer, man har indsamlet i en Række af Aar i andre Lande, er man mere og mere kommen til den Overbevisning, at det Retteste er at betragte Fattigdommen langt mere som en Virkning af Drikkeligheden end omvendt, og Arbejderstanden er selv bleven opmærksom herpaa, ganske særlig paa den Skjædsjærgning, at Drikkeligheden har vist sig stærkest i de Aar, da Arbejdslønnen har været høist. Jeg skal tillade mig at nævne et lille Vidnesbyrd om, at Arbejderstanden ogsaa her i Landet har Die for denne Sag. Jeg havde den Ære den 5te April iaar at indbringe her i Folkethinget et Andragende fra Bestyrelsen for Repræsentantskabet i „Danst Bælgerforening“ om, at Lovgivningsarbejdet i de i en Henvendelse fra 5 Foreninger til Indenrigsministeren paapegede Retninger maa blive fremmet saa kraftig som muligt. Udvalget for Andragender fandt ingen Anledning til at gjøre nogen Indstilling med Hensyn til dette Andragende, idet det erklærede, at de fleste af de i Andragendet omhandlede Punkter have været gjorte til Gjenstand for Overveelse i Arbejderskommissionen og at de maa antages efterhaanden at komme til at foreligge Lovgivningsmagten til Drøftelse. Blandt de Anslyer, der vare udtalte i de nævnte 5 Foreningers Henvendelse til Indenrigsministeren, var ogsaa Ønsket om Fastsættelsen af strengere Straffe for Forseelser eller Forbrydelser, begaaede i Drukkenskab. Jeg nævner dette blot som et talende Bevis for den Betydning, som ogsaa den danske Arbejderstand eller en væsentlig Del af den tør forudsættes at tillægge den Forespørgsel, som jeg herved tillader mig at henvende til den ærede Finansminister: